

Prostitutka

Jedna prostitutka z lepšího podniku měla zálibu u žen spíše neobvyklou. Jmenovala se Irena a milovala akvarijní rybičky. Když přijímala svým lůnem, takřečeným pijákem, rozmanité údy, největšinou dostatečně tuhé a válcovité (i když odchylky jsou vždycky možné), líbilo se jí, že akvárium bublá a že rybičky tiše plují sem a tam, občas hlavou dolů a zdobným ocasem nahoru. Přála si také, aby údy byly řvavě žluté nebo živě modré, červenou ráda neměla, ale takové přání samozřejmě zůstávalo nesplněné, protože v podniku platilo z pochopitelných důvodů „náš zákazník náš pán“.

Irena patřila ke zdatným a pohledným děvčatům, která podniku vydělávala slušné peníze, směla tedy na pokoji akvárium mít. Ostatní děvčata jí tuto výsadu nezáviděla, i když v některých směrech si záviděla dostatečně až velmi dobře. Neboť ženské plemeno je závistivé od přírody a dovádí závist nejen k virtuozytě u mužů nevidané, ale také až k absurditě, jako kdyby potkani panáčkovali pod větví s vypasenými papoušky.

I na Irenu občas přišly všelijaké myšlenky, protože její práce byla namáhavá. Obvyčně snila o tom, že se raději měla stát jep-tiškou. Její zelené oči se potáhly jakýmsi filmem, ano, povlakem, ústa pak promlouvala k nejlepší přítelkyni Vandě, která Irenu pravidelně navštěvovala, anebo Irena ji, pochopitelně mimo podnik, neboť přes veškeré své přátelství nechtěla Vanda vzbuzovat podezření, že tam také pracuje. A že nejlepší Irenina přítelkyně nevzešla ze stejného pracoviště, je skoro zákonité, vztahy na pracovištích takové prostě nejsou, že.

„Víš, klášter by pro mě možná byl nejlepším řešením,“ uvažovala Irena. „Ten klid. Já jsem ti někdy utahaná jako drvoštěp.“

„Ale jdi, klášter –“ pochybovala Vanda. „Ukousala by ses tam nudou. A ta zima! Ty tlustý zdi!“

„Ne, Vando,“ mluvila vážně Irena. „Mě štve, že ty č... jsou pořád stejné, šedohnědé, sem tam nějaký je narůžovělý, kdyby tak byly krásně žluté nebo modré –!“

„Ale jen si to tak neber. Zase vyděláš pěkné peníze a na stáří budeš zajištěná, co by za to dnes lidi dali!“

„Ne, Vando, víš, ještě že mi tam bublají ty ryby, víš, myslela jsem, že třeba budou smrdět, ale vůbec nesmrdí, i když to je tím, že pan Hádek nádrž tak pečlivě čistí, nebýt pana Hádky, měla bych po zábavě!“

Vanda přikývla: „Vždycky se najdou lidi slušnější a gauneři.“

Obě ženy s přirozeným půvabem, nohu přes nohu, pokuřovaly cigaretky a z dýmu, jemného jako semínka dýně, se pod stropem vytvářel nadýchaný obraz, Picasso prokládaný Braquem, a Picasso i Braque, dávno mrtví, se v záhrobí tetelili blahem.

Prostitutky totiž mají na starosti nepřímé spojení s proslulými zemřelými, ať už umělci anebo třeba politiky a vojevůdci, a zhošťují se této roli tím lépe, oč nevědoměji. Tak je to důmyslně zařízeno. Úradkem.